

Ježíš čtyřikrát vyslovuje sloveso „bděte“. Co si pod tím představit? Vypráví podobenství o lidech, kterým byl majitelem svěřen dům.

- Dostali nad vším plnou moc, aby mohli dělat, co uznají za vhodné.
- Dostali každý svou práci, tedy svůj díl starosti nad domem jim svěřeným.
- Měli i vrátného svého domu, tedy toho, kdo vpouští dovnitř i ven a který nad tím měl bdít.

Dům je Církev, Tělo Kristovo, z nás si Pán utvořil svůj dům, svůj chrám. Každý koná s plnou mocí to své. Každý má svůj svěřený úsek: rodina, práce, volný čas, nemocní, chudí, děti, mladí, manželé, staří. Mají zde být i ti, kdo bdí nad dveřmi.

Těmi dveřmi opět není nikdo jiný než Pán - ve skryté podobě: „*Já jsem dveřmi k ovci.*“ Kdy však přijde v plnosti našeho vnímání, to nevíme.

Ježíš hovoří o svém příchodu mimo čas běžné práce. Židé dělili čas dne na 12 hodin, kdy se dalo pracovat, tedy kdy bylo světlo. Všimněme si, že Ježíš, když vyzývá k bdění, používá čas mezi večerem, přes půlnoc, svítání až k ránu. Tedy dobu mimo běžnou práci na denním světle.

Když jsme zaměstnaní prací, nemáme příliš času se zabývat jinými věcmi. Čím se však zabývá naše srdce mimo práci? O čem přemýšlíme večer, v noci, nad ránem? Co nosíme ve svých srdcích, když utichne shon dne? Po čem toužíme, když usínáme, nemůžeme spát, vstáváme?

Pán říká, bděte. Střež své srdce, čím se zabývá, po čem skutečně touží! Advent je čas uvědomit si, jestli svůj život vnímám jako očekávání toho, kdo mi ho svěřil. Advent je čas uvědomit si, jestli svůj život vnímám v kontextu budování Těla Kristova, jehož jsem součástí.

K takovému adventnímu přemítání nám pomůže obraz, který visí nad svatostánkem: *The Light of the World*: Alegorický obraz anglického londýnského umělce Williama Holmana Hunta (1827-1910) vytvořený mezi léty 1851-1853. Znárodnuje postavu Ježíše, který se chystá zaklepat na trním zarostlé a dlouho neotevřené dveře.

Jsou dohady, že obraz maloval v noci v parku hrabství nedaleko Londýna a v parku oxfordského universitního nakladatelství, stejně tak že motiv východu slunce hledal ve Svaté zemi nedaleko Betléma.

Poprvé byl obraz vystaven v Královské akademii umění v Londýně v roce 1854 a nyní se nachází v kapli Keble College a druhý originál se nachází v katedrále sv. Pavla v Londýně.

Výjev na obraze je autorova interpretace biblického verše poslední knihy Bible, Apokalypsy: „*Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě*“ (Zj 3,20).

Scéna obrazu se odehrává v noci v opuštěné a zarostlé zahradě za měsíčního svitu ozařujícího Kristovu hlavu. Před Kristem jsou uzavřené a plevelem zarostlé dveře, které už dlouho nikdo neotevíral. Na dveřích chybí klika a tak mohou být otevřeny pouze zevnitř. Kristus je oděn do nesešivané suknice a přes ní oblečen do kněžského pláště. Na hlavě má královskou korunu, která však je propletená s ostrými velkopátečními trny. V levé ruce Kristus drží svítící lampu. V Kristově tváři se zračí smutek a u jeho nohou leží tři jablka, jedno nezralé, druhé zralé a třetí shnilé.

Obraz si nese svou symboliku: Zarostené a dlouho neotevřené dveře ve stejně tak zarostené zahradě, zobrazují zarputile uzavřenou lidskou mysl. Temnota a zpustlost zahrady je symbolickým vyjádřením hříchu a složitosti lidského života. Takto to sám autor vyjádřil padesát let po namalování obrazu. Klika dveří je na druhé straně a každý, chce-li se s Kristem setkat, musí Kristu otevřít sám: On stojí u dveří a klepe.

Tři jablka na zemi jsou alegorií duchovní nezralosti, zkaženosti ale i duchovní plodnosti života člověka.

Svítící lampa symbolizuje dar víry prosvítající temnotu, kde silou v hledání správné cesty je Boží slovo, podle žalmu 119: „*Tvé slovo je lampou pro mé nohy, je světlem na mé stezce*“ (Žalm 119,105).

Kristův šat beze švů je symbol jednoty Kristových učedníků, kteří mají být všichni jedno.